

KLEINE ZONDAGSVERTELLINGEN.

Twee Leeuwengeschiedenissen

DOOR

CORNELIA.

TE LEIDEN, BIJ A. W. SIJTHOFF.

Twee. Leeuwengeschiedenissen

DOOR

E. GERDES.

TE LEIDEN, BIJ A. W. SIJTHOFF.

Twee. Leeuwengeschiedenissen

DOOR

E. GERDES.

TE LEIDEN, BIJ A. W. SIJTHOFF.

TWEE LEEUWENGESCHIEDENISSEN.

I.

Wij leven in een tijd waarin veel te zien valt. Allerlei zeldzame dingen houden echter op zeldzaam te zijn als ze veelvuldig onder de oogen der menschen komen. Vooral is dit het geval met vreemde dieren. Er is bijna geene groote stad of er is een beestentuin, waarin men wandelen en dieren uit alle wereldstreken bijeen aanschouwen kan. In Amsterdam, 's Gravenhage en Rotterdam vindt men zulke diergaarden, en die nu een liefhebber is van vreemde dieren te zien kan ze daar voor weinig geld gade slaan. Honderd jaar geleden was het eene groote zeldzaamheid, als men in ons land een leeuw of een olifant te zien

kreeg. Dan liep alles, klein en groot, uit om „het wonder” te aanschouwen. Vooral kon men zulke vreemde dieren in kermistijden aantreffen, en ik weet nog heel goed, toen ik een kleine jongen was, dat ik niet te huis bleef als er kameelen, dromedarissen met apen op hun rug, en beeren langs de straat trokken. Thans is dit geheel anders, en ik geloof niet dat er b. v. te Amsterdam of in een andere groote stad een jongen of een meisje is, die niet een leeuw gezien heeft.

Zulke groote dieren zijn echter in hokken opgesloten. Dat is wel treurig voor die arme beesten altijd achter dikke tralies te moeten zitten Maar dat kan nu niet anders, want als zij los kwamen zouden zij van hunne vreeselijke klauwen en tanden gebruik maken en de menschen verscheuren, tenzij de mensch hem tam heeft gemaakt, wat echter steeds gevaarlijk blijft. Al ziet er de leeuw nog zoo goedig uit, hij blijft een leeuw, heeft zijne nukken en is niet te vertrouwen.

Het is mijn plan u eens iets van den leeuw te vertellen. Hij behoort tot het kattengeslacht, dat zich vooral hierin van dat der honden onderscheidt, dat de laatsten geene bewegelijke klauwen heeft en ze niet

terug trekken kan zooals de kat. Men vindt den leeuw in Azië en Afrika, en in vroegere tijden bewoonde hij ook enkele gedeelten van Griekenland. De leeuw is zoo sterk, dat hij met één slag den ruggegraat van een paard kan verbrijzelen; hij is in staat 30 voet ver te springen en bezit zulk een kracht in den bek, dat hij met een schaap tusschen de tanden voortloopen kan. In Amerika woont de zoogenaamde Amerikaanse leeuw, die echter geene manen heeft en niet zoo gevaarlijk is als die uit Afrika.

Voor al in Afrika, zoowel noordelijk als zuidelijk, treft men vele leeuwen aan, en als ge de reisbeschrijvingen van Livingstone gelezen hebt, zult ge u nog wel herinneren dat hij menigmaal leeuwen ontmoet heeft, ja dat hem zelfs een leeuw besprongen en gebeten heeft. Niemand kan dan ook de groote zandvlakten van Afrika doortrekken zonder met een goed geweer gewapend te zijn, en ik heb wel eens met een zendeling gesproken, die mij vertelde dat hij een heelen dag in een boom heeft moeten zitten, omdat hij vervolgd werd door een leeuw, die aan den voet van dien boom bleef wachten in de hoop dat de zendeling er uit zou komen.

Gij vindt het zeker gelukkig dat gij niet in een land woont, waar zulke gevaarlijke dieren rondloopen, waar gij niet buitenshuis spelen of een wandeling maken moogt, uit vrees dat u een leeuw overvallen en verscheuren zal. Maar toch, in Afrika zijn er menschen, vele menschen zelfs, die in verschillende stammen verdeeld zijn, in ellendige morsige hutten wonen en geen begrip hebben van ons voorrecht het genot te smaken eener christelijke, beschaafde opvoeding.

Voor ongeveer vijftien jaren woonde er in de nabijheid van Warmbad, (een zendingpost), eene arme Boschjesmansfamilie, bestaande uit eene oude moeder, hare dochter, haren zoon, zijne vrouw en hunne elf kinderen. Zij waren zoo arm, dat zij niet eens een huisdier, eene koe of een schaap hadden. Zij leefden van hetgene zij op het veld vonden, van wortelen en boomvruchten. Struisvogeleieren en wilde honig waren voor hen eene lekkernij, en als zij nu en dan eens een zebra of springbok zagen, dan vervolgden zij het dier zoo lang tot zij het vingen om het te braden en te eten. Op deze wijs sleten zij een leven vol moeite en ellende, en hadden zij den eenen dag volop te eten, dan moesten zij soms drie, vier dagen vasten,

uit gebrek aan voedsel. Bovendien bezaten zij geene woning, niet eens eene kleine hut, maar brachten dag en nacht onder den blooten hemel door. Alleen hadden zij eene soort van omtuining gemaakt, bestaande uit struiken en takken, waarachter zij zich verschansten. Ach, hoe treurig is dit, niet waar, lieve lezers? Denkt daar eens aan als gij in uwe warme ledikantjes ligt en soms mort over een en ander dat u hindert.

Op zekeren dag had de gehuwde zoon der oude vrouw eenen springbok nagejaagd, en des avonds moede bij de zijnen wederkeerende, zat hij in hun midden nedergehurkt en verslond het gedeeltelijk rauwe vleesch met graagte, want de honger had zich zeer sterk doen gevoelen. Nauwelijks was deze maaltijd geëindigd, en hadden zij het plan gevormd zich achter hunne omtuining te slapen te leggen, of er verschenen drie zeer onaangename gasten. Het waren leeuwen. Gij kunt u voorstellen hoe de arme lieden hierdoor in angst geraakten, en vooral hoe bevreesd de kleine kinderen waren. Aan tegenstand was hier niet te denken, want wat vermochten zij tegen zulke ontzagelijke roofdieren? Zij legden zich derhalve plat neder in het zand en deden alsof zij sliepen, wyl zij

wisten dat de leeuw soms grootmoedig genoeg is om slapenden niet te storen. Ditmaal echter bedrogen zij zich. De koning der woestijn was hedenavond knorrig en niets in zijn humeur. Twee leeuwen legden zich vlak voor de omtuining neder, terwijl de derde langzaam het hoekje omging om eens te zien wie er achter die heining was. En wat deed nu onze sinjeur? Dacht hij: och, die arme menschen slapen zoo gerust, 't zou jammer zijn hen in hunne zoete droomen te storen! Ja wel, zoo zouden wij gezegd hebben, maar wij zijn geene leeuwen en geene menscheneters. De leeuw dacht zoo niet. Hij wendde eerst den kop rechts en links, overzag de slapenden op zijn gemak en toen den oudsten zoon bemerkende, sprong hij over al de liggenden heen, regelrecht op den armen man af en pakte hem bij de keel, alsof hij wist dat deze de sterkste van het huisgezin was, en hem mogelijk gevaarlijk zou kunnen worden. Hij sleepte hem vervolgens over de schijnbaar slapenden heen en droeg hem buiten de omtuining. De arme man kermde zeer en riep in zijne benauwdheid om hulp. De vrouw van dezen man nam toen een horen, en sloeg daarmede den leeuw op den kop, doch nauwelijks zag dit een

der andere leeuwen, of hij sprong op de vrouw af en beet haar in een oogenblik dood, terwijl de andere den man in stukken scheurde. Vervolgens gingen zij alle drie achter de omtuining en nu begon een vreeselijk bloedbad. De een pakte de oude moeder aan en beet haar het hoofd af, de twee anderen grepen de kinderen en doodden het een na het andere, terwijl zij ze in hunne woede over de heining wierpen. Een meisje echter van ongeveer acht jaren, had de tegenwoordigheid van geest den adem in te houden en zoo stil te zijn als een muisje, zoodat de leeuwen inderdaad niet anders dachten of ze was dood. Maar hoe zal daarbij haar arm hartje geklopt hebben! Nadat de leeuwen met hunne „moorderatie” gereed waren, gingen ze naar buiten, en hij die den man verscheurd had, greep het lijk en bracht het binnen de omheining en legde het — denk eens hoe ontzettend! — dwars over het meisje. Wat nu? Het arme kind kon dien zwaren last niet dragen zonder adem te halen. Maar de Heer had het kind lief en wilde het uit den muil der leeuwen verlossen. Het roofdier merkte nauwelijks dat zich iets onder hem verroerde, of hij hield een oogenblik stil, pakte

eerst den man aan en vervolgens het meisje, om te zien in wien van beide nog leven was. De zaak kwam hem echter verdacht voor, daarom greep hij den man weder beet en sleepte hem buiten de heining, bij welke gelegenheid hij het vuur, dat tot nog toe gebrand had, uitbluschte. Nu was het geheel donker binnen de omheining. Toen nam het meisje een kloek besluit. Door den angst gedreven, stond zij op, sprong over de heining heen, en liep zoo hard zij slechts kon het veld in. Gelukkig bemerkten dit de leeuwen niet, want zij hadden genoeg te doen met lekken en kauwen. Het arme kind ontsnapte aan dit doodsgevaar en liep steeds voort, wyl zij in de verte een licht zag branden, dat zij vermoedde aan een boschjesmanshuisgezin te behooren. Nadat zij vijf minuten geloopt had, hoorde zij achter zich roepen, en wie schetst hare verbazing, toen zij een harer kleinere zusjes zag aankomen. Dit kind was ook door den leeuw gebeten en over den muur geworpen, maar de beet (aan het achterhoofd) was niet terstond dodelijk geweest. Gij kunt denken hoe blijde zij waren elkan- der weder te zien, en dat zij spoedig maakten dat zij deze plaats verlieten. Weldra bereikten zij de

woning en nu waren zij buiten gevaar. De kinderen genoten bij deze Afrikanen eene liefderijke verpleging, maar het eene meisje stierf reeds den volgenden dag aan hare hoofdwonde.

II.

Een zendeling moest eens eene reis doen om eenen broeder, die drie dagreizen ver van hem woonde, te bezoeken. Hij was verscheidene malen langs dien weg gekomen en kende dus het pad, dat derwaarts geleidde, zeer goed. Gaarne had hij iemand gehad, die met hem de reis maakte, want hij wist dat het niet zeer aangenaam was de Afrikaansche wildernissen alleen door te trekken. Doch er was juist niemand, en wijl hij de reis wegens dringende bezigheden niet uitstellen konde, moest hij wel alleen zijns weegs gaan. Intusschen wist hij ook wel, dat hij niet alleen zou zijn. Hij had eenen besten vriend — zijnen lieven Heer en Zaligmaker, Jezus Christus, Wiens hulp en nabijheid hij meermalen ondervonden en die tot hem gezegd had: „Mijne hulp is u genoeg, Ik zal u niet begeven, noch verlaten.”

Na dien eenigsten trouwen vriend en reisgenoot hartelijk gesmeekt te hebben ook thans weder zijn reisgezel te wezen, sloeg hij welgemoed het jachtgeweer om zijne schouders, voorzag zich van kruut en lood, vulde zijne reistasch met levensmiddelen en begaf zich op weg.

Den eersten dag ontmoette hem niets vreemds of gevaarlijks. De struisvogels vloten op zijne nadering uit hunne schuilhoeken, de zebra's renden spoorlags in groote kudden voor hem uit, en nu en dan sprong eene klipgeit lustig langs de steile rotswanden. Doch dit alles konde hem geene vrees aanjagen, integendeel hij verlustigde zich in hunnen aanblik, en wanneer nu en dan een eenzame honigspecht hare tonen deed weergalmen, dan verhief ook de zendeling zijne stem tot God en zong zijne liederen, die zijne lange reis verkortten. Op den middag van den derden dag, toen de zon hoog aan den hemel stond en hare brandende stralen alles deed verzengen en zelfs het wild gedierte eene schuilplaats zocht in de wouden, verlangde onze reiziger er ook zeer naar onder de koele schaduw van eenen alleenstaanden boom uit te rusten. Hij was niet ver meer van het doel zijner reis, en

hij hoopte, wanneer zijne vermoeide leden eerst weder uitgerust waren, tegen den avond de woning zijns broeders te bereiken. Spoedig was hij dan ook in de nabijheid van eenen breedgetakten zilverboom gekomen, en zijn geweer naast zich nederleggende, leunde hij tegen den boomstam, gaf zich over aan de genade des Heeren en weldra sliep hij in.

Ongeveer een uur had hij geslapen, toen hij wakker werd. Hij zocht in zijne reistasch naar eenige spijs, en nadat hij deze genuttigd had, stond hij op en vervolgde zijnen weg onder de brandende stralen der zon. Doch nauwelijks was hij eenige schreden ver gegaan, of hij voelde dat een doorn in zijn voet stak, en zich daarop nederhurkende, deed hij zijn best zich van deze plaag te bevrijden. Met moeite gelukte hem dit en zijn hoofd oprichtende, wilde hij zich weder opheffen, toen hij tot zijnen niet geringen schrik vlak voor hem een vervaarlijk grooten leeuw zag. De koning der wouden kroop als eene kat langzaam voort en wilde zich onbemerkt op den zendeling storten, toen deze juist bijtijds hem gewaar werd. De leeuw, bemerkende dat hij gezien was, bleef stil liggen, en wel op ongeveer tien schreden afstands van den reiziger,

die het niet waagde op te staan, maar dezelfde hurkende houding van daar straks behield. In het eerst sloeg hem het hart van angst. Hij zag hier den dood voor oogen, en deze aanblik kan nimmer aangenaam zijn. Doch toen de eerste aanvallen der benauwdheid voorbij waren, mocht hij op Hem zien, die tot dusverre zijn geleider was. Hij riep Hem aan in den nood en de Heer versterkte hem zoo in de ure des gevaars, dat de zendeling met onbeschroomdheid, ja zelfs met vrijmoedigheid, den vijand in de oogen durfde te zien.

„Ei, ei,” dacht hij, „dat ziet er mooi uit. Die vriend is een wonderlijk tolhek. Hij zal mij zeker niet laten doorgaan, zonder behoorlijke betaling. Maar kom, ik zal hem een paar blauwe boonen te eten geven, die in mijn geweer steken. Ik hoop dat die hem zoo goed bekomen zullen, dat hij mij den weg vrij zal laten.”

Dit zoo bij zich zelve zeggende, wilde hij de rechterhand uitstrekken, om naar het geweer te grijpen, dat naast hem lag, maar monsieur Afrikaan scheen dit niet te willen dulden. Zoodra de zendeling deze beweging maakte, begon de leeuw te knorren als een oude mop, maar een klein weinigje harder. Met eene

zekere soort van wrevel hief hij den trotschen kop op en schudde de breede manen, alsof hij wilde zeggen: zulke dingen duld ik niet!

„Ei, ei,” dacht de zendeling weder, „het schijnt dat gij reeds kennis gemaakt hebt met zulk een geweer, en dat gij niets van boonen houdt. Dat is eene slimme zaak voor mij. Wat zal ik nu beginnen?”

Hij bleef een oogenblikje nadenken, en toen de leeuw zag, dat zijn vis-à-vis ¹⁾ het geweer niet aanraakte, scheen hij weder tevreden te zijn, althans hij strekte zich zoo lang uit op den grond, als hij was, legde den kop tusschen de voorpooten en deed net alsof hij sliep. Maar die olijke guit sliep niet. Dit zag de zendeling ook wel, want tusschen de bruingele haren, die over den kop hingen, schitterden de groene oogen door, die zich nu en dan wel eens sloten, maar telkens weder opengingen, om den zendeling te kennen te geven, dat men hem in het oog hield. Doch onze reiziger had ook nog een ander kenteeken, waaraan hij wist dat de leeuw niet sliep. De lange staart van den woestijnbewoner lag niet rustig langs

1) Dit zegt men wel eens van iemand, die tegen ons over zit.

zijne zijde. Gedurig hief de leeuw het einde van denzelfden op en sloeg met het haarbosje de zandkorrels wijd en zijd om zich heen. Dit deed hij vooral, wanneer de zendeling slechts de geringste beweging maakte. Hij mocht niet eens met de hand in zijnen zak komen, of de leeuw hief het hoofd op en begon te knorren.

„Wel, wel,” zeide de zendeling, „gij hebt een knorrige bui. Gij veroorlooft mij ook niets. Ik heb in mijn linkerzak een lang mes zitten; dat zou ik zeer goed kunnen gebruiken.”

De leeuw stoorde den armen man niet in zijne gedachten, maar gunde hem geen enkele beweging, dat voor den zendeling zeer onaangenaam was. De hurkende houding, die hij moest aannemen, viel hem ontzettend moeielijk. Maar wat hem het meest hinderde en zelfs groote pijn veroorzaakte, was het gloeiende zand. Dat brandde onder zijne voeten, alsof zij op een heete kachel stonden. Maar hij moest die pijn geduldig verduren, want de leeuw gaf niets toe.

Op deze wijze kropen drie uren voort. Een verschrikkelijke tijd! De zendeling kon het eindelijk niet meer uithouden. De pijn was te ontzettend en in weerwil van den knorrenden vijand, die brommend

opzag, gelukte het hem de voeten rechthout te steken en zich op het zand neder te zetten. Het was eene kleine verademing, maar wier genot niet lang duurde, want de hitte van het zand kwelde hem weder. Thans wist hij niet meer wat hij doen zoude. Hij vreesde toch dat binnen weinige oogenblikken de leeuw het wachten moede worden, op hem toespringen en hem verscheuren zou. Hij dacht aan zijne lieve betrekkingen, die hij tehuis had achtergelaten, aan de jeugdige christenen uit de heidenen, die zich onder zijne prediking geschaard hadden, overzag het werk dat de Heer hem toevertrouwd had — en had in deze uren des gevaars nog kracht om den Heer te loven en te verheerlijken. Hij dankte God voor de groote genade aan hem bewezen en smeekte Hem, indien het naar Zijnen wil was, om redding en verlossing.

Daar ziet hij juist voor zich henen, boven het korte kreupelhout uit, de loop van een geweer, en weldra ziet hij tusschen de struiken het gelaat van eenen man. Hij onderdrukt een kreet, die hem op de lippen zweefde, want . . . hij herkent zijnen broeder, die hem eenige teekenen geeft, dat hij zich maar stil moet houden. De zendeling verroert zich niet; zijne oogen

zijn onafgewend op den leeuw gericht, wiens staart telkens onrustiger wordt. Het trotsche dier spitst de ooren, alsof er iets verdachts uit de verte klinkt. Plotseling staat hij op, brult ontzettend en gaat eenige schreden op en neder. Daar knalt een schot, oogenblikkelijk gevolgd door een tweede en . . . de leeuw rolt in het zand aan de voeten van den zendeling, die door buitengewone inspanning krachteloos zijnde, achterover in zwijm viel.

Toen hij weder tot zichzelf kwam, zag hij zijnen broeder aan zijne zijde knielen, die hem met eenige druppelen wijn laafde.

Hij was gered. De leeuw lag dood aan zijne voeten, de eene kogel was hem door het voorhoofd gegaan, en midden in het hart stak een blauwe boon, die hij toch had moeten verduwen.

De broeder van den zendeling was onzen reiziger tegemoet gegaan en had hem in dezen gevaarlijken toestand aangetroffen, waaruit hij hem met Gods hulp verlost. Doch de pijn kwelde hem nog langen tijd. Met groote moeite slechts kon hij zijne reis vervolgen, want het gloeiende zand had zijne voetzolen verschroeid.

